

**F. Ítéletábra**  
17.Pf.20.172/2014/4.

A **F.** Ítéletábra a Gremesperger Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Gremesperger Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Petrik Péter ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen élettársi vagyonközösség megszüntetése iránt indított perében a **B.** Törvényszék 2013. december 3. napján meghozott 12.P.22.419/2012/22. számú ítélete ellen a felperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.** Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 19.050 (Tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s**

A felek 1992. évben ismerkedtek meg és szoros érzelmi kapcsolat alakult ki közöttük. 1994. évtől kezdődően az alperes tulajdonában álló **Z.**, 331 hrsz. alatti ingatlanon lévő épületben laktak. Az épületben a burkolási munkákat, a nyílászárók szigetelését már az együttélésük alatt végezték el, ekkor történt meg a konyhaszekrény beépítése is.

1998. évben vásárolta meg az alperes a **Z.**, **A.-i** ingatlant (továbbiakban: **A.** ingatlan). Az ingatlant az alperes a felperes nagymamájától vette, a vételár kizárólag az alperes megtakarításaiból származott.

Ezen az ingatlanon az alperes 2000. évben építkezésbe kezdett, amelynek bekerülési költségeit a vállalkozásaiból befolyó jövedelemből fedezte. Az épület körüli parkosított kertet a felperes alakította ki. 2001. évtől kezdődően itt éltek a felek.

2005. évben az alperes értékesítette a 331 hrsz. alatti ingatlant, amelynek vételárából megvásárolta a **Z.**, 0155/10 hrsz. alatti ingatlant, amelyet a közművesítés és a földmunkák elvégzése után 2007. évben értékesített.

2005. évben vásárolta meg az alperes a **Z. D.** parti ingatlant a 331 hrsz. alatti ingatlan értékesítése során befolyt vételárból, valamint a vállalkozási tevékenységéből származó jövedelméből. Ezt az ingatlant közművesítette, támfallal látta el. A telken egy lakókocsi áll, amely a felek közös lakhatását szolgálta, amikor az **A.** ingatlant bérbeadás útján hasznosították.

A felperes 1994. április 1. és 1996. december 31. napja közötti időtartamban munkaviszonyban állt.

Az alperes a téli időszakban Szlovákiában, majd Ausztriában, később pedig Olaszországban síoktatóként dolgozott, az év további időszakában pedig földmunkagépekkel végzett vállalkozási tevékenységet.

Az alperes külföldön tartózkodásának időtartama alatt - szilvesztertől húsvétig - a felperes egyedül lakott az **A.** ingatlanban. A rezsiköltségeket ő fedezte, de azzal elszámoltak a felek, és az alperes utólagosan kifizette a költségek felperes által befizetett összegét.

1998. évtől kezdődően az alperes támogatásával a felperes is síoktatási tevékenységbe kezdett, amelyet később az alperessel együtt folytatott. Az alperes a felperesnek a síelés helyszínére történő utazási költségeit megtérítette és a felperes által elvégzett oktatás ellenértékét is hetente kifizette a felperesnek. Az alperes síoktatáshoz szükséges vendégkörét utazási iroda biztosította, de a vendégkönyvről a felperes listát, adatbázist készített és hírleveleket küldött az ügyfeleknek. A vendégek válaszaikat közvetlenül az alperesnek küldték meg, az ügyfelekkel az alperes tartotta a kapcsolatot és az alperesnek fizették a síoktatás díját.

1998. és 1999. évben a felperes Angliában dolgozott házvezetőnőként, ekkor az alperes is a felperest alkalmazó családnál lakott. Az alperes nyelvtanfolyamon vett részt, alkalmi munkákat végzett, jövedelmeiket nem osztották meg egymással. A felperes hazaérkezését követően az Angliában szerzett jövedelmét a szüleitől kapott készpénzzel kiegészítve **B.M.**úton egy lakásingatlant vásárolt, amelyet bérbeadás útján hasznosított. 4.000.000 forint értékű megtakarítását pedig gyémánt alapú befektetési formában helyezte el.

A felek együttélésük alatt öt alkalommal exkluzív utazásokon vettek részt, - Új-Zélandon, Indonéziában, Krétán, Floridában és Taiwanon - amelynek költségeit külön finanszírozták. Egymás költségeinek viselésében akkor sem vállaltak részt, amikor az igen jelentős költséget kitevő repülőjegy kifizetése valamelyik fél számára nagy anyagi terhet jelentett.

Együttélésük tartama alatt a felperes levelező tagozaton, költségtérítéssel formában, 8 féléves képzésben diplomát szerzett a Kertészeti Egyetemen. A félévente 80.000 forint összegű költségtérítést a felperes, illetve szülei fizették.

A földmunkavégzéssel kapcsolatos vállalkozásának adminisztrációs teendőiben a felperes alkalmanként segítséget nyújtott az alperesnek.

A háztartás költségeit, az élelmiszer vásárlással kapcsolatos költségeket felváltva viselték, a rezsiköltségeket az alperes fizette.

A felek közös gyermek vállalását tervezték, de az alperes egészségügyi problémái miatt a felperes természetes úton nem esett teherbe. Ezért a felperes 1996. évtől kezdődően a gyermek születése érdekében orvosi ellátásban vett részt, de ez nem vezetett eredményre, közös gyermekük nem született.

Együttélésüket átmenetileg két alkalommal megszakították, majd a kapcsolatukat az alperes kezdeményezésére 2011. évben végleg megszakították és a felperes az A. ingatlanból elköltözött.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest élettársi közös vagyon megosztása címén 24.600.000 forint megfizetésére.

Keresetének ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy 1994. és 2011. év májusa közötti időtartamban az alperessel élettársi kapcsolatban éltek és a szerzésben való közreműködése alapján megszerezte a Z., 105/21 hrsz. alatti ingatlan 24/100 tulajdoni hányadát 9.600.000 forint, továbbá a Z. 1/7 hrsz. alatti ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát 15.000.000 forint értékben.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta az élettársi kapcsolat fennállását. A közös háztartás és érzelmi kapcsolat létét elismerte, de állította, hogy együttélésük a közös gazdálkodásra nem terjedt ki, ezért az élettársi kapcsolat megállapításának a Ptk. 685/A. §-ban szabályozott feltételei hiányoztak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította.

Miután nem volt vitás a felek között az érzelmi kapcsolat fennállása és a közös háztartásban való együttélés, kizárólag azt vizsgálta, hogy a felek között volt-e gazdasági célú együttműködés és legalább hallgatólagosan egyetértettek-e abban, hogy az együttélésük alatt keletkezett vagyon közös legyen.

A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével az elsőfokú bíróság nem látta bizonyítottnak, hogy a felek között fennállt a gazdasági tevékenységet meghatározó közös célkitűzés és az ehhez szükséges együttműködés.

A közös gazdálkodás hiányára utalt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a felperes által sem vitatott tény, hogy az alperes munkavégzése miatti huzamos külföldön tartózkodásának tartama alatt az alperes tulajdonában lévő ingatlanban felmerült rezsiköltségeket a felperes kifizette, ezzel azonban az alperes hazatérését követően egymás között elszámoltak. A felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy nem érezte kötelességének az alperes ingatlana költségeinek viselését.

A közös gazdálkodást kizáró körülményként értékelte az elsőfokú bíróság azt a tényt is, hogy a Z.-I ingatlanok vételárát és az építési költségeket - a felperes által sem vitatottan - az alperes saját jövedelméből fizette, abban a felperes saját

jövedelméből származó anyagi forrásokkal nem vett részt. Nem vitatta azt sem a felperes, hogy az együttélés időtartama alatt keletkezett megtakarításaiból saját részére vásárolt egy b.-i ingatlant, illetve megtakarításait gyémántba fektette.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes azt sem bizonyította, hogy az alperes vállalkozásában olyan jelentős mértékű tevékenységet végzett, vagy költségmegtakarítást eredményező szolgáltatást nyújtott, amely lényegesen meghaladta az érzelmi kapcsolatokra tekintettel nyújtott szívességi szolgáltatások általában szokásos mértékét.

Ebben a körben értékelte az elsőfokú bíróság azt a felperes által sem vitatott tény, hogy amikor az alperes síoktatási tevékenységében a felperes közreműködött, ezért az alperest őt a tevékenységgel arányos jövedelemben részesítette, az óradíjat kifizette a felperesnek.

Nem látta bizonyítottnak az elsőfokú bíróság azt a felperesi állítást sem, hogy a síelési programokra vonatkozó hírlevelek szerkesztése, illetve a vendégek aktuális ajánlatokról szóló értesítése az alperes jövedelemszerző tevékenységéhez kapcsolódott, illetve azt sem, hogy a felperesnek az alperes földmunkagépekkel végzett vállalkozási tevékenysége körében nyújtott támogatása olyan jelentős mértékű volt, amely megalapozná az élettársi kapcsolat fennállását.

A közös gazdálkodást cáfoló tényként értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felek közös utazásaik költségét saját jövedelmeikből viselték abban az esetben is, ha ez valamelyikük számára megterhelő kiadást jelentett.

Azt a tény, hogy a háztartás költségeinek viseléséhez mindketten hozzájárultak, az elsőfokú bíróság nem tartotta elegendőnek az élettársi kapcsolat megállapításához.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felek tartós érzelmi kapcsolata mellett az alperes szándéka az életközösség alatt tudatosan arra irányult, hogy gazdasági függetlenségüket megőrizték. Ezt a felperes tudomásul vette, elfogadta és önálló egzisztenciát alakított ki.

Ezen indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság a gazdasági kapcsolat fennállásának hiányában nem látta bizonyítottnak az élettársi közösség fennállását, ezért a felperes élettársi közös vagyon megosztására irányuló keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, közbenső ítélettel állapítsa meg az élettársi kapcsolat fennállását és az élettársi közös vagyon megosztása körében utasítsa az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Fellebbezésében fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett álláspontját, hogy a felek kapcsolata a gazdasági együttműködésre is kiterjedt, így az élettársi kapcsolat megállapításának feltételei fennállnak.

Hangsúlyozta, hogy az élettársi viszony megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felek az együttélésük alatt milyen módon kezelték jövedelmüket és a közös háztartáshoz milyen módon járultak hozzá.

Nem zárja ki az élettársi kapcsolat megállapíthatóságát az, hogy a közös gazdálkodás során a pénzkezelést kizárólag az egyik fél végezte és az sem, hogy a közös háztartással kapcsolatos kiadásokat kizárólag az egyik fél viselte, a másik fél pedig a saját, ugyancsak külön kezelt jövedelmét kizárólag közös célú megtakarításokra, illetve közös célokra szolgáló vagyontárgyak megszerzésére fordítja.

Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy önmagában a háztartásban végzett munka nem eredményez gazdasági életközösséget. Álláspontja szerint maga a Ptk. emeli ki, hogy a háztartásban végzett munka szerzésben való közreműködésnek számít, tehát ezzel létrejött a felek közötti gazdasági kapcsolat.

Kifejtette, hogy az élettársak a közös gazdasági tevékenységéből származó jogokat és kötelezettségeket rendszerint nem szabályozzák írásban, de hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy az együttélésük és közös gazdasági tevékenységük folytán az együttélés alatt szerzett vagyon közös tulajdonba kerüljön.

A fellebbezés vitatta az elsőfokú ítélet egyes ténymegállapításait is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság nem vétett az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértést, ezért az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló másodlagos fellebbezési kérelem alaptalan.

A felperes az elsődleges fellebbezési kérelmét - tartalma szerint - a tényállás részben téves és hiányos megállapítására, ehhez képest a téves jogi következtetések levonására, az elsőfokú bíróság által nem értékelt bizonyításra és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére alapította. A fellebbezési érveléssel szemben az elsőfokú bíróság a felek előadásait, a perben feltárt bizonyítékokat okszerűen mérlegelte. Megalapozottan állapította meg, hogy a felek párkapcsolatában nem teljesültek maradéktalanul az élettársi jogviszony fogalmi elemei, ezért az elsődleges fellebbezési kérelem is alaptalan.

Az élettársak fogalmát a Ptk. 685/A. §-ában foglalt értelmező rendelkezés határozza meg, az élettársak vagyoni viszonyait pedig a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése olyan polgári jogi jellegű jogviszonyként szabályozza, amely a polgári jogi társaság speciális fajtájaként lényegében formátlan polgári jogi kötelelemnek: szerződésnek minősül. Az értelmező rendelkezés szerint az élettársak két házasságkötés nélkül közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy, míg a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése értelmében az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont.

Az élettársi kapcsolat fogalmát meghatározó törvényi rendelkezéshez kapcsolódó ítélkezési gyakorlat szerint az élettársi kapcsolat fogalma feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és

gazdasági közösség fennállását, az összetartozásuk harmadik személyekkel szembeni felvállalásának tényét, valamint azt is, hogy a felek legalább hallgatólagosan egyetértsenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyon közös legyen.

A felperes által állított időszakban a felek között az élettársi kapcsolat két fogalmi eleme: a közös háztartásban való együttélés, valamint az érzelmi kapcsolat megvalósult. Vita a felek között a gazdasági kapcsolat fennállása körében volt.

A gazdasági közösség, mint fogalmi elem körében kettős feltétel érvényesül: az élettársi kapcsolat fennállása csak akkor állapítható meg, ha a gazdasági tevékenységet is igénylő közös cél érdekében a felek együttműködnek. A közös tulajdonszerzéshez szükséges az is, hogy legalább hallgatólagosan egyetértsenek abban: a közös gazdasági tevékenység eredményeként megszerzett vagyon közös legyen.

Gazdasági közösség hiányában tehát nem állapítható meg az élettársi kapcsolat és élettársi közös vagyonnak csak az a vagyonszaporulat minősül, amelyet a felek a kapcsolat fennállása alatt akár együttesen, akár külön-külön, de a közös tulajdonszerzés célzatával szereztek meg.

Az élettársi kapcsolatban a házastársak különvagyonára vonatkozó Csjt. 28. § (1) bekezdésében szabályozott kört meghaladóan, még bizonyított élettársi kapcsolat esetén is az élettárs különvagyonába tartoznak azok a vagyontárgyak, amelyek megszerzése csak az egyik élettárs részéről és kifejezetten a kizárólagos tulajdonszerzés célzatával történik.

A felek tevékenysége, együttműködési szándéka, a vagyoni eszközökkel történő gazdálkodás módja, az azokkal való rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a közös háztartásban, érzelmi közösségben élő felek között nem volt gazdasági kapcsolat. Ez pedig kizárja az élettársi jogviszony fennállásának megállapítását, az élettársakra irányadó törvényes vagyonjogi szabály alapján közös tulajdon keletkezését.

A peradatok bizonyítják, hogy a felek kapcsolatának fennállása alatt az alperes részéről megszerzett és a kapcsolat megszakadásakor meglévő vagyontárgyak fedezete az alperes különvagyona volt, azokat kifejezetten a kizárólagos tulajdonszerzés célzatával szerezte meg. Ugyanígy saját megtakarításainak felhasználásával vásárolta a felperes a lakását és a gyémánt alapú befektetéseit.

A felperes maga adta elő, hogy mind az A., mind a D. parti ingatlan vételárának forrása kizárólag az alperes korábbi ingatlanainak értékesítéséből befolyt vételár és az alperes jövedelme volt, és az építkezések költségeit is az alperes fedezte. (10. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal). A felperes adta elő azt is, hogy a felperes is saját megtakarításainak felhasználásával vásárolta ingatlanát és gyémánt befektetéseit (10. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal).

A felek egyező nyilatkozata szerint fel sem merült egyik fél részéről sem a másik fél által szerzett ingatlanban történő tulajdoni részesedés (18. sorszám alatti jegyzőkönyv 2.,3. oldal).

Ezek a nem vitatott előadások egyértelműen alátámasztják a közös gazdálkodás, a közös vagyongyarapodás szándékának hiányát.

Az elsőfokú bíróság által felhozott indokok mellett a külön gazdálkodásra utal az a tény is, hogy a felperes a kapcsolatuk fennállása alatt folytatott felsőfokú tanulmányainak költségét saját maga, illetve szükség esetén szüleinek anyagi hozzájárulásával fedezte (10. sorszám alatti jegyzőkönyv 4. oldal), illetve amikor az alperesnek az A. ingatlanon folyt építkezés során készpénzre volt szüksége, a további források biztosítása érdekében nem a felperes támogatását kérte, hanem értékesítette a gépkocsiját és egy földmunkagépét is. (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 4. oldal)

A fellebbezésben foglalt állítással szemben maga a felperes adta elő azt is, hogy a felperesnek úgy származott jövedelme a síoktatásból, hogy ezen a címen az alperes heti 150-200 EUR-t adott a felperesnek. (10. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal)

Ezekén túlmenően az elsőfokú bíróság által is értékelt rezsiköltség elszámolása, a külföldi utazások költségeinek külön fedezése egyértelműen arra utal, hogy a feleknek a vagyoni eszközökkel való gazdálkodásának módja a gazdasági függetlenségük fenntartására és a vagyonuk elkülönítésre utal.

Kétségtelen, hogy egy párkapcsolatban a gyermekvállalási döntés a szereteti érték mellett hosszú távra vonatkozó gazdasági döntést, gazdasági elkötelezettséget jelent, mert értelemszerű, hogy ezzel kapcsolatosan a feleknek a távlati gazdálkodásukat és érintő közös céljaik vannak, legalább a gyermekek felnevelése. Nem vitás, hogy a felek a kapcsolat kezdetén gyermeket terveztek, majd a sikertelen inszeminációs beavatkozás után évekkel később, 2010-ben ismét felmerült a reprodukciós eljárás kérdése. A felperes fellebbezésében foglaltakkal szemben azonban a 20/2. sorszám alatt csatolt elektronikus levél melléklet szerint egy alkalommal történt sikertelen lombikbéli kezelés, majd a 20/1. sorszám alatti irat által bizonyítottan 2010. június hónapban végeztek a Kaáli Intézetben további vizsgálatokat. A gyermekvállalás érdekében tett lépések nem vezettek eredményre, így a közös gyermek vállalására vonatkozó közös döntés nem cáfolja azt a megállapítást, hogy a közös gazdálkodás hiányában a felek között nem állt fenn élettársi kapcsolat.

A kifejtettek alapján a F. Ítélet tábla - visszautalva az elsőfokú bíróság helyes indokaira - az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Pp. 239. §. alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az ítélet tábla az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a felperes köteles.

Budapest, 2014. november 12.

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.  
a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.  
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.  
bíró

...